

Snatam Kaur zingt yogamantra's en is tegelijkertijd aanhanger van het sikhisme.

FOTO UNITED PHOTOS/RON PICHEL

Spirituele wereldster Snatam Kaur staat in Philharmonie

Hand in hand zingen voor vrede

Anouk Kragtwijk
a.kragtwijk@hollandmediacombinatie.nl

Haarlem * Geen yogastudio op de wereld is compleet zonder de muziek van de zangeres Snatam Kaur. In de spirituele wereld is de Amerikaanse met haar typische witte tulband en net zo'n maagdelijke stem een grootheid. Maandagavond stond ze in de Philharmonie. Cynisme is een grote valkuil als je als journalist bijeenkomsten van spirituele stromingen verslaat. Grootse woorden, gesproken door zalvende stemmen in witte gewaden, vragen er bijna om belachelijk gemaakt te worden. Alle ingrediënten zijn aanwezig bij het concert van Snatam Kaur. Als ik in de rij sta bij de Philharmonie zie ik een meisje in een wit gewaad een tulband op haar hoofd rollen. Binnen in de grote zaal, die bom-

vol is, steken tientallen gekleurde tulbanden boven de menigte uit.

Sikhisme

Volgelingen van de kundalini yoga geloven dat het bedekken van het hoofd je kan beschermen tegen energieën van buiten. Opvallend is dat de tulband-traditie uit het sikhisme komt, een monotheïstische godsdienst die in het begin van de 16e eeuw ontstond in noordelijk India, terwijl yoga uit het hindoeïsme is ontstaan. De stromingen werden gemengd en door Yogi Bhajan, de goeroe van de kundalini-traditie in de jaren zestig naar het westen gebracht. Aanhangers van kundalini yoga zijn vaak sikhs en yoga-beoefenaars. Kaur kreeg les van Bhajan en trekt nu de wereld rond met haar eigen liedjes, gezongen met haar karakteristieke breekbare stem, gekleed in haar witte gewaad en witte tulband. Ik ken de stroming, want ik stond ook vaak op de kundalini-

yogamat (of eigenlijk schapenvacht, want dat is waar de kundalini yogi's hun oefeningen op doen, voor de isolatie van zogenaamde elektromagnetische stralingen). In die lessen werd ik verliefd op Snatams muziek. Op de eenvoud maar vooral ook op haar pure bijna kinderlijke stem. Alsof je naar een riviertje luistert, dat van de berg af klettert. Daarnaast, niets ontspannenders dan hard meezingen met een mantra. Ik had alleen wel een hekel aan het sektarische gevoel van de stroming.

Zalvend

Dat breekt me ook een beetje op maandagavond als Snatam begint te praten. Ze gebruikt zoveel grote termen ('licht' 'god' 'universum' 'ziel') in een zin dat ik geen idee heb wat ze nou precies wil zeggen. De liedjes kabbelen een beetje, het hartstochtelijk meezingen van mantra's wat ik ken uit de yogalesen, ontbreekt. Daardoor ben ik

niet bezig met de goeroe in mij, zoals Snatam wil, maar bestudeer ik voornamelijk de baarden van de mannen in het publiek die nog langer zijn dan die van Sinterklaas. Maar het concert krijgt meer kwaliteit als Snatam haar zalvende toon bijstelt en vertelt over het meisje Snatam dat als kind modder at om te bewijzen aan haar vriendinnetje dat god in alles zit; als ze per ongeluk in het Spaans inzet, omdat ze denkt dat ze in Barcelona is en daarna in een lachbui uitbarst of als de zaal heel hard zingt 'ik ben vrede' en de bas-muzikante boos en overstuurd naar de technicus seint dat ze de muziek niet kan horen. Dan valt de gekunstelde heiligheid van optreden af waardoor de zaal ook meer ontspant. Vlak daarna zet ze een van haar mooiste liedjes in: 'Aap Sahaee Hoaa, Sachay Daa Sachaa Doaa, Har, Har, Har'. De zaal gaat los en vooral de mannen en vrouwen met tulbanden joelen. Na 'Aap Sahaee

Hoaa' vraagt ze ons allemaal te dansen, voor ons eigen ziel. Voor ik het weet ga ik mee in de flow en beweeg ik mijn heupen. En dan vraagt ze bij het laatste liedje om elkaar de hand te geven en samen 'we are light, we are love, we are peace' te zingen. Samen zingen vergroot de intensiteit van het gebed, verklaart ze. NEE, schreeuwen al mijn cellen. Ik ben journalist, ik wil niet meedoen aan een halleluja, praise the lord-gevoel. Maar de zweterige hand van mijn buurvrouw komt aardig dichtbij. Waar is de nooduitgang, denk ik. Te ver weg, ik zit in het midden van de rij. Ik kan me niet anders dan me overgeven. Ik zing eerst voorzichtig mee, maar de muziek krijgt vat op me. Na verloop van tijd durf ik volledig mee de gaan in gekte van de zingende sekte. Ik knijp harder in de handen van mijn burens en sluit zelfs mijn ogen. Zingen voor wereldvrede. Waarom eigenlijk niet?